

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1908-1910 : L
84:1 - 145**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

Käraste.

Jag har nyss slutat ett brev till dig, men sedan jag har lagt in det i väskan tar jag ut det igen och river sönder det, därför att jag förstår, att det inte är vad du vill ha. Du vill att jag skall skriva att jag skall resa bort med dig till sommaren eller kanske till nästa jul, då bokens är färdig. Om du hade detta att drömma om, så skulle du känna sig lycklig, är det inte så? Men i det brevet, som jag skrev nu, gick jag förbi reseplanerna och talade om annat. Därför att jag ju inte vet något och inte kan veta något om när jag kan fara hemifrån. Jag tycker också att det är så oblyggt att skriva, att jag inte kan resa, förvånansvärt är det. Det blir så om man skulle önska hemna hörta för att få sin rörelsefrihet. Och du menar nog inte heller, att jag skall fara från hemmet, då du tänker allvarligt på saken och inte heller tycker du väl att vi skulle skriva och göra upp en vad vi skulle göra, då han är borta. Du får ju gärna drömma, men jag kan ingenting lova. Det var ju en helt annan sak med dig, du kunde fara, fastän din mamma var gammal, därför att hon inte hade hos dig. Men nu har mamma hört hos mig i så många år. Han är van att stöda sig vid mig. Fröken går ju mycket mer för henne än jag, men det är på mig som hon lutar. Det är den stora tryggheten. Jag vet allt så väl, att du behöver resa för nervernas skull. Du lider snarare av ett övermått av kraft än av vad man brukar kalla nervslapphet eller trötthet, men jag trodde inte att denna ångtan skulle komma över dig, då du var mitt i ditt arbete. Jag tycker nämligen, att det är synd om dig, men vad kan jag göra.

Om jag åtminstone kunde ge dig det andra, som du
 behöver de godo orden, men det går kanske heller inte,
 jag förstår nog, att mina brev äro mycket urvattnade och
 enfarmiga, de kanske också synas kalla, men allt det där
 är inte riktigt min skull utan det beror nog på att jag är
 utpinnad av min korrespondens. Den lilla stund på dagen,
 som jag får fri att arbeta på mitt eget, den vill jag
 spara på och så har det nog blivit mycket hastigt hop-
 rafsade brev, som du har fått nåja elg med. Jag
 är själv så olycklig över detta, att jag inte kan säga
 det, men har litet talamot en en tid med mig, så blir
 det kanske bättre. Vet du, att igår, då posten kom,
 och jag fann sådant brev i väskan somma talaras
 mig i ögonen och jag gamla småmiskar ville gråta,
 så förhvirvlat var jag. - Du har ju också rätt i att man
 inte kan böta bli att ta intyget av att människor ha det
 svårt. Och naturligtvis är det värre, när det är männi-
 skar, som man gjort mycket för, som nämna mig olyckliga.
 Men vet du, dessa nobeltid är också förfärlig. Från
 den fjogude november till idag den fjögutredje februari
 alltså i tre månader har inte gått en dag utan att jag har
 fått fem i tio brev varje dag med berberinnningar på kärleksande
 mänskligt stände. Jag vill inte tala om pengarna, som jag
 har gett bort, men det är den ryfliga kämbou av huppelshet
 inför nöden, för även om en del lyga, så inte göra de flanta det.
 Det tror jag inte. Och det är detta, att det är orätt att ha det bra,
 att man tycker sig ha gjort något därtigt riktigt, genom
 att ha fått pengars, som alla dessa nödställda sträcka
 ut händerna efter - Jag skall säga dig, att jag nästan
 avundas dem, som ha haft råd att skänka bort ett nobelpreis.
 Det är nästan omöjligt att behålla det. Det är att genomkundra ett
 inferno.

Jag vill inte värden till för den, som står mig närmast, om du vill.

Men detta strax väl också gå över, och det är kanske nyttigt
 till något. Jag vill ha dig ha talamot med mig också i detta.
 Jag tycker kanske, att du ändå hade det så mycket, mycket bättre än